

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

Protokolant Patrycja Kotlarska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Jerzego Engelkinga,

w sprawie **A. G., Z. M., A. P.**

oskarżonych z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i in. k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 23 sierpnia 2017 r.,

kasacji wniesionej w stosunku do oskarżonych przez prokuratora Prokuratury Regionalnej w [...]

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 10 listopada 2016 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 31 października 2014 r.,

oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

wydatkami za postępowanie kasacyjne obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

We wniesionym w dniu 29 grudnia 2006 r. akcie oskarżenia prokurator wystąpił z oskarżeniem przeciwko A. P., A. M., J. P. oraz przeciwko Z. M. i A. G.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w [...] z dnia 31 października 2014 r. **A. P.** został uniewinniony od zarzutu tego, że:

- w okresie od 17 kwietnia 1996 r. do 1 października 1997 r. w [...], działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zobowiązanym na podstawie

Ramowego Regulaminu Organizacyjnego do zajmowania się sprawami majątkowymi Zakładów [...] (po zmianie nazwy Polskiego Koncernu [...]) , sprawując funkcję Kierownika Działu [...], nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie spowodował przekazanie na konto spółki cywilnej T. z siedzibą w [...] łącznej kwoty 27.538.962,70 zł, wpłaconej jako:

- należności celno-podatkowe w wysokości 10.181.955.10 zł z tytułu importu dokonanego w dniu 30 lipca 1997r. na podstawie dokumentu SAD numer 12510/000145.
- należności celno-podatkowe w wysokości 17.327.351,70 zł z tytułu importu dokonanego w dniu 30 lipca 1997 r. na podstawie dokumentu SAD numer 12510/000171, mimo iż PKN nie były zobowiązane do dokonania tej płatności, albowiem:
- z treści umowy spedycji z dnia 17 kwietnia 1996 r. o kompleksowej obsłudze statków z paliwem dla P. S.A. przyływających do Portu [...] obowiązek taki nie wynikał,
- P. S.A. złożyła odwołania od przedmiotowych decyzji, co zgodnie z treścią ówczesnie obowiązujących przepisów to jest art. 130 § 2 k.p.a. wstrzymało wykonanie decyzji, a tym samym wstrzymano konieczność dokonania wpłat publiczno- prawnych, co w rezultacie spowodowało powstanie szkody w wielkich rozmiarach tj. w kwocie 32.931.782.96 zł, obejmującej kwotę należności głównej wraz z odsetkami, w zamian za co osiągnął korzyść majątkową w nieustalonej wysokości przekazaną mu przez wspólników spółki cywilnej T., tj. od popełnienia przestępstwa z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Z kolei, **Z. M. i A. G.** zostali uniewinnieni od zarzutu tego, że:

- w okresie od 17 kwietnia 1996r do 1 października 1997r. w [...] , działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w krótkich odstępach czasu, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako współwłaściciele spółki cywilnej T. z siedzibą w [...], wspólnie i w porozumieniu przywłaszczyli sobie powierzoną im rzecz ruchomą w postaci pieniędzy w kwocie 27.538.962,70 zł w ten sposób, że co najmniej dwukrotnie przekazanymi na konto spółki cywilnej T. z siedzibą w [...] łącznie kwotami 27.538.962,70 zł wpłaconymi jako:

- należności celno-podatkowe w wysokości 10.181.955,10 zł z tytułu importu dokonanego w dniu 30 lipca 1997r. na podstawie dokumentu SAD numer 12510/000145,

- należności celno-podatkowe w wysokości 17.327.351.70 zł z tytułu importu dokonanego w dniu 30 lipca 1997r. na podstawie dokumentu SAD numer 12510/000171,

rozdysponowali jak swoimi poprzez ulokowanie ich na depozytowych rachunkach bankowych, mimo iż Zakłady [...] nie były zobowiązane do dokonania tej płatności, albowiem:

- z treści umowy spedycji z dnia 17 kwietnia 1996r. o kompleksowej obsłudze statków z paliwem dla P. S.A. przyływających do Portu [...] obowiązek taki nie wynikał,

- P.k S.A. złożyła odwołania od przedmiotowych decyzji, co zgodnie z treścią ówczesnie obowiązujących przepisów to jest art. 130 § 2 k.p.a. wstrzymało wykonanie decyzji, a tym samym wstrzymało konieczność dokonania wpłat publiczno-prawnych, a następnie środków tych dotychczas nie zwrócili, co w rezultacie spowodowało powstanie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach to jest w kwocie 27.538.962,70 zł, w zamian za co przekazali A. P., A. M. i J. P. korzyść majątkową w nieustalonej wysokości, czym działali na szkodę Koncernu [...] S.A., tj. od popełnienia czynu z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powyższym wyrokiem zostali uniewinnieni także **A. M. i J. P.**, oskarżeni o czyny z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrok Sądu Okręgowego został zaskarżony **apelacją prokuratora** wniesioną na niekorzyść wszystkich oskarżonych.

W zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego **A. P.**, prokurator w apelacji sformułował **zarzuty**:

- *obraży przepisów prawa materialnego - art. 296 § 1 k.k. poprzez bezpodstawne uznanie, iż oskarżony, pomimo pełnionej funkcji Kierownika Działu [...] nie był „podmiotem kwalifikowanym” w rozumieniu powyższego przepisu, a zatem osobą zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi Zakładów [...],*

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji oceny dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej prawnokarnej oceny zachowania A. P. pod kątem realizacji przez w/w znamion zarzuconego mu czynu zabronionego, w szczególności w zakresie niedopełnienia ciążących na nim obowiązków.

W zakresie dotyczącym **Z.M. i A. G.** prokurator w apelacji **zarzucił** orzeczeniu:

- obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., polegającą na dokonaniu przez Sąd meriti oceny dowodów świadczących o zamiarze przywłaszczenia powierzonych środków pieniężnych na szkodę Zakładów [...] z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz przy nieuwzględnieniu całokształtu materiału procesowego zgromadzonego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej oceny zachowania A. G. i Z. M., poprzez nieuzasadnione przyjęcie, iż nieprzekazanie uprawnionemu organowi podatkowemu powierzonej, łącznej kwoty 27.538.962,70 zł., przeznaczonej zgodnie wolą pokrzywdzonego na zapłatę zobowiązań celno-podatkowych, lecz zdeponowanie jej na bankowych lokatach terminowych, a następnie wprowadzenie do bieżącej działalności firmy T., której właścicielami byli w/w oskarżeni nie stanowi realizacji znamion art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a jedynie może być ocenione, jako przejaw jak najlepszego wywiązania się z zawartej umowy spedycji poprzez składanie zasadnych odwołań od wadliwych decyzji podatkowych, w szczególności wobec złożenia przez oskarżonych zabezpieczenia gwarancjami ubezpieczeniowymi obowiązku uiszczenia należnych danin publicznych, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosków przeciwnych.

Podnosząc powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji w zakresie dotyczącym A. P., A. M. i J. P.,

natomiast wobec Z. M. oraz A. G. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie karne z powodu przedawnienia karalności zarzuconego im czynu.

Kasacja Prokuratora Apelacyjnego na niekorzyść (tylko) A. P., zarzucająca zaskarżonemu wyrokowi rażące naruszenie art. 14 k.p.k. oraz kasacja Prokuratora Generalnego, wniesiona na niekorzyść (tylko) Z. M. i A. G., i zarzucająca rażącą obrazę art. 101 § 1 k.k. pkt. 2a k.k. w zw. z art. 102 k.k. zostały, w zakresie tychże uchybień, uwzględnione przez Sąd Najwyższy.

W wyniku powtórnego rozpoznania sprawy wobec A. P. oraz Z. M. i A. G. w postępowaniu odwoławczym, **Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 10 listopada 2016 r.** utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego.

Od powyższego orzeczenia Sądu Apelacyjnego **kasację** wniósł Prokurator Regionalny w [...], zaskarżając wyrok na niekorzyść oskarżonych. Wyrokowi temu **zarzucił:**

I. Rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 296 § 3 k.k. w zw. z art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego przez Sąd II instancji, w zakresie interpretacji wskazanego przepisu, polegającego na przyjęciu, iż zachowanie A. P. w perspektywie ciążących na nim obowiązków, jako Kierownika Biura [...], nie stanowiło realizacji znamion żadnej z czynności wykonawczych przestępstwa opisanego w art. 296 k.k., podczas gdy jego postępowanie, a w szczególności:

- brak podjęcia jakichkolwiek efektywnych czynności kontrolnych, celem stwierdzenia zasadności podejmowanych przez T. działań, bezpośrednio po otrzymaniu informacji o nieprzekazaniu przez spółkę spedycyjną sumy 27.538.962,70 zł na pokrycie zobowiązań publiczno-prawnych, z powodu wnoszonych przez ten podmiot odwołań,

- pozostawienie na okres blisko czterech lat tak wysokiej kwoty pieniężnej w dyspozycji spedytora, bez poczynienia jakichkolwiek ustaleń w zakresie zabezpieczenia przedmiotowej sumy pieniężnej lub żądania jej zwrotu do czasu wymagalności zapłaty świadczeń publiczno-prawnych, prowadzi do wniosku, iż A. P. w sposób oczywisty nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku dbania o istotne interesy przedsiębiorstwa, w którym był zatrudniony, skutkiem czego doszło do powstania szkody majątkowej w wielkich rozmiarach po

stronie MZPiR, a to rażące zaniedbanie stanowi realizację znamion czynu zabronionego, który należało przypisać A. P. bez wyjścia poza granice tożsamości czynu zabronionego zarzuconego mu aktem oskarżenia,

II. Rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego przez Sąd II instancji, iż zachowanie Z. M. oraz A. G. nie stanowi realizacji znamion wskazanego przestępstwa, albowiem w/wym nie działali z zamiarem przywłaszczenia środków pieniężnych, a brak zapłaty należności publiczno-prawnych w imieniu pokrzywdzonego przedsiębiorstwa wynikał z przyczyn obiektywnych, w szczególności zaś z problemów finansowych spółki, podczas gdy ustalony w sprawie stan faktyczny, a przede wszystkim okoliczność, iż Z. M. oraz A. G. samowolnie dokonali rozdysponowania, zdeponowanej w celu pokrycia należności podatkowych kwoty 27.538.962,70 zł, stanowiącej własność Zakładów [...], poprzez włączenie wskazanej sumy pieniężnej do majątku spółki T. i przeznaczenie jej na inny cel, niż ten wyrażony wolą pokrzywdzonego przedsiębiorstwa, co prowadzi do wniosku, że zachowanie wyżej wymienionych wyczerpało w sposób oczywisty znamiona przepisu art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, Prokurator Regionalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania, a skargę tę poparł na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej. Pisemną odpowiedź na kasację złożył obrońca Z. M., wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, o czym świadczy jednoznaczna wadliwość wysuniętych w tej skardze – w obu jej punktach – zarzutów rażącej obrazę przepisów prawa materialnego.

Wskazane wady obu zarzutów wynikają z nieuwzględnienia przez skarżącego istoty wysuniętego w każdym z nich uchybienia prawu materialnemu. Konieczne jest zatem przypomnienie – co wynika z poglądów ugruntowanych w orzecznictwie, jak i w literaturze przedmiotu – że owa istota zarzutu obrazę prawa

materialnego sprowadza się do podniesienia pod adresem zaskarżonego wyroku uchybienia polegającego na tym, iż do przyjętych w tym orzeczeniu ustaleń, będących podstawą orzekania, zastosowano lub nie zastosowano przepisu prawa o charakterze stanowczym (którego stosowanie było odpowiednio wykluczone bądź obligatoryjne). Wypada wspomnieć, że źródła tak zarzucanego błędu mogą być różne; wynikają one często z niedostrzeżenia materialnej regulacji mającej charakter normy obligatoryjnego stosowania, czy też z błędnej interpretacji przepisu prawa materialnego będącego w orbicie rozważań, w tym wadliwej wykładni znamion typu czynu zabronionego, będącego przedmiotem osądu w sprawie (zob. szerzej: D. Świecki, Komentarz do art. 523 k.p.k., lex/el, teza 11). W każdym jednak razie, na co wielokrotnie zwracano uwagę w licznych, także publikowanych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. m.in. postanowienia SN: z dnia 15 lutego 2007 r., IV KK 234/06; z dnia 20 listopada 2008 r., V KK 158/08; z dnia 2 grudnia 2008 r., III KK 230/08; z dnia 13 grudnia 2013 r., III KK 305/13), postawienie zarzutu obrazu prawa materialnego możliwe jest tylko w odniesieniu do przyjętych w sprawie i niekwestionowanych przez skarżącego ustaleń będących podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy, nie należy do kategorii obrazu prawa materialnego zarzut, przy pomocy którego zwalcza się trafność przyjętego ustalenia leżącego u podstaw wydanego wyroku. W tym wszak wypadku chodzi o uwidocznienie, że dopiero przyjęcie innych niż ustalone faktów doprowadziłoby do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia, nie zaś o wykazanie prawnomaterialnego błędu tkwiącego w tym rozstrzygnięciu, świadczącego o jego wadliwości.

Już sama redakcja ujętych w rozważanej skardze uchybień przekonuje, że podniesione zarzuty sprowadzają się ewidentnie właśnie do zakwestionowania ustaleń faktycznych będących podstawą uniewinnienia oskarżonych. Z ich treści żadną miarą nie wynika to co się w nich wywodzi, a mianowicie, aby skarżący wskazał na błędny pogląd prawny Sądu w przedmiocie znamion przestępstwa opisanego w art. 296 § 1 i 3 k.k., czy też na wadliwą interpretację przepisu art. 284 § 2 k.k., nie mówiąc już o przepisach innych gałęzi prawa – choćby regulacji zawartych w kodeksie cywilnym, czy w kodeksie celnym – wchodzących w grę przy ocenie zaistniałych w sprawie realiów, w których doszło do objętych oskarżeniem zachowań. Ogólnie rzecz biorąc, w każdym z zarzutów skarżący podaje wybrane

przez siebie (z pominięciem innych) okoliczności zdarzeń i na ich podstawie prezentuje swoje własne stanowisko, według którego A. P. nie dopełnił (w czasie obecnie podanym) obowiązku dbania o interesy majątkowe przedsiębiorstwa, co wywołało powstanie wymienionej w zarzucie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach, zaś pozostali oskarżeni działali z zamiarem przywłaszczenia powierzonych im pieniędzy przedsiębiorstwa, stanowiących mienie znacznej wartości. Stanowisko to jest przeciwstawne do przyjętych i wysnutych z całokształtu okoliczności sprawy ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę rozstrzygnięć uniewinniających – przy uwzględnieniu tego oczywistego, a niedostrzeżonego przez skarżącego stwierdzenia, że owe ustalenia faktyczne stanowiły podstawę rozstrzygania co do bezprawia karnego i odpowiedzialności karnej oskarżonych za czyny objęte oskarżeniem, nie zaś co do potencjalnego bezprawia cywilnego. Nie ulega żadnej wątpliwości, że stanowisko kasacji w żadnej mierze nie wkracza w sferę ocen prawnych, lecz koncentruje się li tylko na podważeniu owych ustaleń – co do A. P. w zakresie strony przedmiotowej analizowanego zachowania, zaś w odniesieniu do Z. M. i A. G., co do podmiotowej strony ich czynów.

Dokonując dodatkowo krótkiej analizy zarzutu z pkt. 1 kasacji, należy uwypuklić, że jej argumenty nie atakują już ustaleń przeczących zarzucanemu w akcie oskarżenia nadużyciu przez A. P. w okresie od dnia 17 kwietnia 1996 r. do dnia 1 października 1997 r. uprawnień – i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – przez spowodowanie przelania na konto spółki T. pieniędzy przeznaczonych na opłacenie należności celno-podatkowych za import paliwa, w związku z zawarciem przez Zakłady [...] ze spółką T. umowy spedycji, obejmującej również działania spedytora jako agenta celnego. Obecnie ogniskują się one wokół obowiązków kontrolnych A.P. wynikających z uzyskania od spółki T. – pismem z dnia 23 lutego 1999 r. – informacji o wnoszonych przez tę spółkę odwołaniach od decyzji organów celnych związanych z naliczeniem należności publiczno-prawnych, które to odwołania powodowały brak wymagalności tych należności, oraz na zaistnieniu szkody wynikającej z ich nieuiszczenia przez spółkę w 2001 r. Podnosząc brak reakcji ze strony A. P. na wspomniane pismo z 1999 r. (choć w jego wyniku, decyzją z dnia 10 marca 1999 r. doszło do przeliczenia przez Urząd Skarbowy błędnie dotąd ustalonych należności podatkowych i do poinformowania MZRiP, że

zostały one opłacone), wskazując na brak kontroli zasadności wnoszonych przez T. odwołań, na nieuzasadnione pozostawienie w jej dyspozycji pieniędzy przez okres 4 (a nie 2) lat i zaniechanie przez oskarżonego ustaleń co do zabezpieczenia przelanej kwoty lub żądania jej zwrotu do czasu wymagalności należności, skarżący w głośłowny sposób polemizuje ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, który wszystkie te okoliczności rozważył – tyle że w rzeczywistym ich kształcie i w powiązaniu z wieloma innymi jeszcze faktami, szczegółowo wyłuszczonymi (choćby co do sposobu i przewlekłości badania odwołań oraz podejmowania innych decyzji przez organy celne i podatkowe). W konsekwencji nie sposób nie zauważyć, że w kasacji podważa się przyjęte ustalenie o adekwatności, w stwierdzonych i obszernie opisanych realiach, wypełnienia przez oskarżonego obowiązku dbania o interesy majątkowe R., także w zakresie wskazanych czynności kontrolnych, oraz kwestionuje się przyjęte stwierdzenie, iż przywołane w kasacji okoliczności (współ z innymi) nie stwarzały perspektywy dla oceny jakiegokolwiek prawdopodobieństwa powstania szkody w 2001 r., a utrata przez MZRIp nieokreślonego *lucrum cessans* i dostarczenie spedytorowi nieuzasadnionej korzyści w postaci odsetek od wpłaconych i przechowywanych pieniędzy R., pozostawała bez związku z powstaniem zarzucanej w akcie oskarżenia szkody.

Z kolei, odnośnie do zarzutu z pkt. 2 kasacji, jasne jest, że wskazanie przez jej autora na okoliczność, iż Z. M. i A. G. samowolnie rozdysponowali powierzone im na określony cel pieniądze R., przez włączenie wpłaconych środków do majątku spółki T., zmierza w swej istocie do podważenia, uwzględniającego te i szereg innych okoliczności, finalnego stwierdzenia, że po stronie oskarżonych nie istniała intencja ukierunkowana na definitywne pozbawienie MZRIp własności pieniędzy, których użycie (w interesie spółki) i strata nastąpiły w zmienionej sytuacji gospodarczej, przy utracie przez spółkę płynności finansowej oraz przy realnie manifestowanej przez wspólników, liczących na poprawę stanu spraw, woli wywiązania się z zapłaty należności, a później ich spłaty. Jako oczywiste jawi się więc stwierdzenie, że w kasacji w sposób całkiem jawny podważa się ustalenie o braku zamiaru przywłaszczenia przez oskarżonych powierzonych im pieniędzy.

Ocen tych w najmniejszym stopniu nie zmienia analiza uzasadnienia kasacji, w którym znalazło się jedynie rozwinięcie jej zarzutów z perspektywy lansowanej

przez skarżącego własnej wersji ustaleń, polemicznej w stosunku do stanowiska Sądu Apelacyjnego, zaprezentowanego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w odpowiedzi na zarzuty zwykłego środka odwoławczego. Wymaga to podkreślenia o tyle, że występujący na rozprawie kasacyjnej prokurator Prokuratury Krajowej dostrzegł „pewną niefortunność” sformułowania zarzutów kasacyjnych, odwołując się jednak, dla poparcia skargi, do ich uzasadnienia – w powiązaniu z zarzutami apelacji i stanowiskiem Sądu odwoławczego.

Należy zatem przypomnieć, że oskarżyciel publiczny wysunął w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego – art. 296 § 1 k.k., w części rozstrzygnięcia dotyczącego A. P. Ponadto – wobec rozstrzygnięć dotyczących wszystkich oskarżonych – wysunął zarzuty naruszenia przepisów procesowych, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., w których, ujmując tu w skrócie, skutek w postaci stwierdzenia, że zachowania oskarżonych nie zrealizowały znamion zarzucanych im przestępstw, skarżący wiązał z naruszeniem przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, uwzględniającej także regułę jej kompletności.

Trafność podniesionego w apelacji uchybienia polegającego na błędnej interpretacji znamienia charakteryzującego podmiot przestępstwa z art. 296 § 1 k.k. (jako osobę zobowiązaną do zajmowania się sprawami majątkowymi innego podmiotu) została przez Sąd Apelacyjny podzielona. Natomiast, Sąd ten odrzucił słusność zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, mających skutkować błędami w ustaleniach faktycznych leżącymi u podstaw zaskarżonego wyroku.

W nawiązaniu trzeba więc stwierdzić, że odpowiednika sformułowanego w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego próżno szukać w kasacji wniesionej zarówno co do A. P., jak i co do Z. M. i A. G. W skardze tej można natomiast znaleźć pewną, ujętą w duży cudzysłów, transpozycję argumentów apelacyjnych uzasadniających zarzuty naruszenia art. 7 i art. 410 k.p.k. Rzecz jednak w tym, że autor kasacji w żadnym jej fragmencie nie zarzucił Sądowi Apelacyjnemu, aby w jakikolwiek (nie mówiąc już, że w rażący) sposób naruszył standard kontroli odwoławczej w zbadaniu tychże argumentów – w zakresie oceny choćby jednego dowodu, czy przywołanej w apelacji okoliczności (co w świetle treści uzasadnienia wyroku byłoby trudne). Wbrew wspomnianym powyżej sugestiom, całość wyводу

kasacji i jej zarzuty sprowadzono ostatecznie jedynie do podważenia końcowego stanowiska Sądu Apelacyjnego, przez odwołanie się do słuszności własnej, konkurencyjnej wersji tego, jakich ustaleń należałoby w sprawie dokonać, i to na podstawie tylko podanych przez skarżącego okoliczności.

Dopatrzenie się w uzasadnieniu kasacji sugerowanych treści nie jest zatem możliwe, a podjęty w niej zabieg polegający na ubraniu zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych wyroku, będących jego podstawą, w szatę zarzutów obrazy prawa materialnego nie wytrzymuje krytyki w świetle art. 523 § 1 k.p.k. i nie może wyrzucić zamierzonego skutku. Dość przypomnieć – na co od lat wskazuje się w orzecznictwie – że w postępowaniu kasacyjnym, które z samego założenia nakierowane jest na kontrolę zarzutów rażącego naruszenia prawa materialnego i procesowego, wskazywanie na błędne ustalenia faktyczne może być skuteczne jedynie wtedy, gdy skarżący wykaże istnienie usterek proceduralnych, które mogły zakłócić proces prawidłowego ustalania stanu faktycznego (wyrok SN z dnia 4 września 1997 r., IV KKN 277/97, zob. też wyrok SN z dnia 19 grudnia 1996 r., V KKN 116/96). Takich usterek w rozważanej kasacji nie zarzucono. Zarazem należy przypomnieć i to, że rolą sądu kasacyjnego nie jest ponowne „dublujące” kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (tak ostatnio w postanowieniu SN z dnia 22 listopada 2016 r., IV KK 357/16; zob. też postanowienie SN z dnia 26 października 2016 r., II KK 261/16). Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia od orzeczeń sądów odwoławczych, służącym „wychwytywaniu” rażących naruszeń prawa procesowego i materialnego, nie zaś środkiem, na podstawie którego można żądać od Sądu Najwyższego przeprowadzenia własnej oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, a co za tym idzie, kolejnej, trzecioinstancyjnej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych.

Z tych wszystkich względów kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu.